

Karar No 1 (Yarg. 2. CD., 10.12.1991, E. 1991/11429, K. 1991/12630):

"Müessir fiilden sanık Saime ve Havva'nın yapılan yargılamaları sonunda; sanıklar suç tarihinde 15 yaşını bitirmediklerinden 2253 sayılı Yasanın 10. ve 12. maddeleri uyarınca velilerine teslimine, 18 yaşına kadar bir daha suç veya cürüm işledikleri takdirde velilerinin ihmali görüldüğünde TCK.nun 53. maddesi ve 3506 sayılı Yasa gereğince suç tarihi de gözönüne alınarak 36.000 lira ağır para cezası ile cezalandırılmaları ihtarının yapılmasına dair; (Bozkurt Sulh Ceza Mahkemesi)nden verilen 14.3.1991 tarihli hükmün Yargıtay'ca incelenmesi C. Savcısı tarafından süresinde dilekçeyle istenmek ve dava evrakı C. Başsavcılığı'nın 8.11.1991 tarihli tebliğnamesiyle Daireye gönderilmekle okunup iş anlaşıldıktan sonra gereği düşünüldü:

2253 sayılı Kanunun amacı, çocuk suçluluğunu önlemek ve suçlu çocukların suçun işlenmesinden sonraki durumlarının izlenmesi suretiyle, ıslaha yönelik tedbirlerin alınmasını sağlamak ve onları topluma kazandırmaktır.

Kanunun 12 ve 20. maddeleri içeriğine ve gerekçedeki açıklığa göre, suç tarihinde 11 yaşını bitirmiş olup da 15 yaşını tamamlamamış olan küçükler hakkında tedbir veya ceza uygulaması yönünden, işlediği suçun farik ve mümeyyizi olup olmama durumu tek kriter olmaktan çıkarılmış olup, mahkemece küçüğün kişiliğine daha uygun düşeceği ve bu yolda ıslah ve eğiliminin mümkün olacağı kanaatine varılması halinde, fark ve temyiz hassasını haiz bir küçüğe ceza yerine tedbir uygulanması mümkün bulunduğu, sözü edilen Kanunun uygulanmasına dair Yönetmeliğin 11. maddesinin (c) bendinde, küçüğe ceza veya tedbirden hangisinin uygulanması gerektiğinin 20. maddeye göre düzenlenecek inceleme raporlarında belirtilmesi lüzumuna işaret olunması da bunu ifade ettiği cihetle, tebliğnamedeki farik ve mümeyyiz sanıklar hakkında ceza tayini yerine tedbir uygulanmasının yasaya aykırı olduğuna dair görüşe iştirak edilmemiştir.

Bu yolda karar verilmesi, Yasaya aykırı ve C. Savcısının temyiz itirazı bu itibarla yerinde görüldüğünden hükmün BOZULMASINA, 10.12.1991 gününde oybirliğiyle karar verildi."

Karar No 2 (Yarg. 6. CD., 04.10.2007, E. 2007/3103, K. 2007/9942):

"... 5237 sayılı TCY'nın 2. maddesinin 'Kanunun açıkça suç saymadığı bir fiil için kimseye ceza verilemez ve güvenlik tedbiri uygulanamaz. Kanunda yazılı cezalardan ve güvenlik tedbirlerinden başka bir ceza ve güvenlik tedbirine hükmolunamaz' hükmünü içerdiği, yaşı küçük sanıklar hakkında hangi hallerde çocuklara özgü güvenlik tedbirlerinin uygulanabileceğinin aynı Yasanın 31. maddesinde açık olarak belirtildiği gözetilmeden, yağma suçundan mahkum olan sanık hakkında ayrıca 5395 sayılı Çocuk Koruma Yasasının 5. maddesi uyarınca tedbir kararı verilmesi, Bozmayı gerektirmiş..."

Karar No 3 (Yarg. 1. CD., 24.06.2008, E. 2008/1652, K. 2008/5294):

“Toplanan deliller karar yerinde incelenip, sanık İsmail Demir’in suçlarının sübutu kabul edilmiş, sanıkta hezeyanlı bozukluk denilen akıl hastalığının mevcut olduğu ve eylemini bu hastalığın sonucu olarak işlediği anlaşılmış, hakkında 5237 sayılı TCK’nın 32/1. maddesi uyarınca ceza verilmesine yer olmadığına ve 57. maddesi uyarınca yüksek güvenlikli bir sağlık kurumunda koruma ve tedavi altına alınmasına dair verilen kararda isabetsizlik görülmemiş olduğundan...”

Karar No 4 (Yarg. 1. CD., 31.12.2007, E. 2006/8147, K. 2007/9996):

DAVA : N.Y.’yi kasten öldürmekten sanık A.Ş.’nin yapılan yargılaması sonucunda; Hükümlülüğüne ilişkin (KOCAELİ) İkinci Ağır Ceza Mahkemesinden verilen 03.03.2006 gün ve 438/87 sayılı hükmün Yargıtay’ca incelenmesi sanık ile müdahiller vekili tarafından istenilmiş olduğundan dava dosyası C.Başsavcılığından tebliğname ile dairemize gönderilmekle; incelendi ve aşağıdaki karar tespit edildi:

KARAR : Toplanan deliller karar yerinde incelenip, sanığın suçunun sübutu kabul, cezayı azaltıcı bir sebep bulunmadığı takdir kılınmış, savunması inandırıcı gerekçelerle reddedilmiş, incelenen dosyaya göre verilen hükümde bozma nedeni dışında isabetsizlik görülmemiş olduğundan, sanık vekilinin suç vasfına, cezanın teşdiden tayinine, takdiri indirim yapılması gerektiğine yönelen ve yerinde görülmeyen temyiz itirazlarının reddine,

Ancak;

Dosya içeriği ile; olay yerinin bölünmüş ve 3 şeritli asfalt yol olduğu, olay yerinde ışık kontrollü kavşak sistemi ve kavşak içinde yaya geçidi çizgilerinin bulunduğu; alkollü olan ve aracı ile İzmit yönünden Sakarya yönüne gitmekte olan sanığın, olay yeri olan D-100 Köseköy ışıklı Kavşağına geldiğinde, yayalara yeşil ışık, araçlara kırmızı ışık yandığı, diğer araçların durarak beklediği, yayaların yaya geçidinden geçtiği sırada, yaya geçidinden geçmekte olan yayalara çarpacağı, bu çarpmanın yaralanmayla ya da ölümlerle sonuçlanabileceğini öngörmesine karşın, aracının hızını kesmeden, duran araçların sağından geçerek kavşağa girdiği, yaya geçidinden, sanığın gidiş yönüne göre yolun solundan yolun sağına geçmekte olan maktüle N.Y.’ye kaldırırca 3.50 metre kala çarptığı ve yaklaşık 20 metre sürüklediği, olay yerinden kaçtığı; maktülenin, kafatası travması zemininde gelişen beyin kanaması ve genel vücut travması zemininde gelişen etraf kemiği kırıkları ile müterafik iç ve dış kanamanın müşterek sonucu olarak öldüğü; eylemin olası kasıtlı insan öldürme suçunu oluşturduğu anlaşıldığı halde, 5237 sayılı TCK.nun 81, 21/2 ve 53 maddeleri uyarınca hüküm kurulması yerine, bilinçli taksirle ölüme neden olma suçundan yazılı şekilde hüküm kurulması,

SONUÇ : Yasaya aykırı ve sanık vekili ile katılanlar vekilinin temyiz itirazları bu itibarla yerinde görüldüğünden, hükmün CMUK.nun 321. maddesi uyarınca isteme uygun olarak (BOZULMASINA) verilen ceza miktarına ve tutuklulukta geçen süreye göre sanık vekilinin tahliye isteminin reddine, 31.12.2007 gününde oybirliği ile karar verildi.

Karar No 1 (Yarg. CGK., 27.12.2005, E. 2005/1-131, K. 2005-167):

Esasen failin iç dünyasını ilgilendiren kastın niteliğinin belirlenebilmesi için dış dünyaya yansıyan davranışlardan hareketle sonuç çıkarmak olanaklıdır. Başka deyişle, failin olay öncesi, sırası ve sonrasındaki davranışları kastının belirlenmesinde ölçü olarak alınmalıdır.

Bu durumda;

a) Fail ile ölen arasında olay öncesine dayalı, ciddi bir husumet bulunup bulunmadığı,

b) Failin olayda kullandığı aracın öldürmeye elverişli olup olmadığı,

c) Ölendeki darbe sayısı ve şiddeti,

d) Darbelerin vurulduğu bölgelerin hayati bakımdan önemi,

e) Failin davranışlarına kendiliğinden mi, yoksa engel bir nedenin etkisiyle mi son verdiği,

f) Failin suç aletini kullanım biçimi,

g) Olay öncesi, esnası ve sonrasında failin ölene (veya mağdura) yönelik davranışları ve sarfettiği sözler,

Tüm bu ölçütler birlikte değerlendirilerek sanığın saklıda kalan "derunî" nitelikteki kastı ortaya çıkarılmalıdır.

Bu ilkeler ve kanıtlar ışığında mağdur Recep K...'e yönelik eylem değerlendirildiğinde, sanığın, kendisine yönelik herhangi bir eylemi bulunmayan ve kavga ile de ilgisi olmayan mağdurun aracına, gece karanlığında ve önceki olayın etkisi ile hedef gözetmeksizin rastgele yaptığı atışta, mermilerin aracının tavanı ile camının birleştiği yere isabet edip, parçalanıp sekererek, nüvelerinin isabeti ile mağdurun yaralanmasına neden olması eylemi kasten adam öldürmeye teşebbüs kapsamında değil, yaralama kapsamında değerlendirilmelidir. Her iki olay araya zaman fasılası girmeksizin ceryan etmiş ise de, sanığın her iki olaydaki davranış biçimi birbirinden tamamen farklıdır, bu nedenle ilk olayda hangi kasıtle hareket etmişse, ikinci olayda da aynı kasıtle hareket etmiştir, şeklindeki kabul, dosya içeriğiyle bağdaşmamaktadır. Diğer yandan rastgele yapılan bir ateş sonucu mermilerin araçtakilere isabeti sonucunda, araçtakilerin ölmesi halinde, gayri muayyen (belirsiz) kast kuralları uyarınca sanık meydana gelen sonuçtan yani öldürmeden sorumlu ise de, ölümün meydana gelmemesi halinde, öldürmeye teşebbüsten sorumlu tutulamaz, aksi kabul belirsiz kast (gayri muayyen kast) durumunda kastın sınırlarını öngörülemez derecede genişletme sonucunu

doğurur. Tüm bu hususlar birlikte değerlendirildiğinde, sanığın meydana gelen yaralama sonucundan belirsiz (gayri muayyen) kast kuralları çerçevesinde sorumlu tutulması gerekirken, boş tabanca ile hedef gözetilerek ikinci kez tetik düşürüldüğüne ilişkin kuşkulu kabule dayanılarak, sanığın eyleminin adam öldürmeye teşebbüs suçunu oluşturduğuna ilişkin Yerel Mahkeme direnme kararı isabetsiz olup, bozulmasına karar verilmelidir.

Karar No 2 (Yarg. 9. CD., 30.12.2008, E. 2008/18994, K. 2008/14593):

Temyiz davasına konu olayda, sanık Kadem ile ölen Uğur'un kardeş oldukları, aynı binada anne ve babalarıyla beraber oturup birlikte tuhafiyecilik yaptıkları, olay günü de kışlık yakacak ihtiyaçlarını sağlamak için babalarının köydeki kavak ağaçlarını kestikleri sırada devrilen gövdenin karşıdaki ağaca çarparak dört parçaya ayrıldığı, parçalardan birinin başına isabet etmesi sonucu Uğur'un beyin kanaması nedeniyle öldüğü, sanıktan on yaş büyük olan Uğur'un ölümünden sonra altı yaşındaki ikiz çocuklarının ve dul kalan eşinin ekonomik ihtiyaçlarının sanık tarafından karşılanmaya devam edildiği, Sosyal Güvenlik Kurumu'na olan önemli miktardaki birikmiş borcunun da sanık tarafından üstlenildiği ve taksitle ödenmeye çalışıldığı, taksirli suç nedeniyle ortaya çıkan ölüm neticesinin diğer tüm aile fertleri gibi sanığı da ciddi bir üzüntüye sevk edip mağduriyete yol açtığı, bu durumun ölenin eşi tarafından da ifade edilip şikayetçi olunmadığı, aile yapısı geçmişte ve halen sürdürdüğü ilişkileri ve yükümlülükleri yönünden sanığın cezalandırılmasının ölenin eşi ve çocukları bakımından da ayrıca yeni bir mağduriyete yol açacağı, bu nedenle de sanığın kişisel ve ailevi mağduriyetinin kendisine ceza verilmesini gereksiz kılacak bir düzeye ulaştığı anlaşıldığından, hakkında ceza verilmesine yer olmadığına..." karar verilmesi gerekirken, mahkumiyetine hükmedilmesi, Kanuna aykırı, sanık müdafinin temyiz itirazları bu nedenle yerinde görülmemiş olduğundan, hükmün bu sebepten dolayı (BOZULMASINA), 30.12.2008 günü oybirliği ile karar verildi.